

УЧАСТЬ УКРАЇНИ У ДІЯЛЬНОСТІ ООН ТА ІНШИХ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ ЯК ФОРМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ ПРАВОСУБ'ЄКТНОСТІ УКРАЇНИ

Пашкова Г.С.,
здобувач кафедри конституційного,
адміністративного та міжнародного права
Маріупольський державний університет

У статті розглядається участь України на міжнародній арені, детально аналізуються сфера її зовнішньополітичної діяльності та шляхи Європейської інтеграції. Досліджуються активна участь України в ООН як однієї з держав-засновниць, членство в Раді Європи та інших міжрегіональних організаціях, перспектива вступу до Європейського Союзу та НАТО. Особлива увага приділяється дослідженню проблем вступу до Європейського Союзу та НАТО. Запропоновано шляхи вирішення наведеної проблеми.

Ключові слова: Організація Об'єднаних Націй (ООН), Рада Європи (РЄ), ГУАМ (Грузія, Україна, Азербайджан, Молдова), Організація з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ), Європейський Союз (ЄС), Організація Північноатлантичного договору (НАТО), Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом (Угода), міжнародні організації, міжнародна правособ'єктність, міжнародні відносини, демократична держава, зовнішня політика.

Пашкова А.С. / УЧАСТИЕ УКРАИНЫ В ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ООН И ДРУГИХ МЕЖДУНАРОДНЫХ ОРГАНИЗАЦИЯХ КАК ФОРМА ОБЕСПЕЧЕНИЯ МЕЖДУНАРОДНОЙ ПРАВОСУБЪЕКТНОСТИ УКРАИНЫ / Мариупольский государственный университет, Украина

В статье рассматривается участие Украины на международной арене, подробно анализируются сфера ее внешнеполитической деятельности и пути европейской интеграции. Исследуются активное участие Украины в ООН как одного из государств-основателей, членство в Совете Европы и других межрегиональных организациях, перспектива вступления в Европейский Союз и НАТО. Особое внимание уделяется исследованию проблем вступления в Европейский Союз и НАТО. Предложено пути решения приведенной проблемы.

Ключевые слова: Организация Объединенных Наций (ООН), Совет Европы (СЕ), ГУАМ (Грузия, Украина, Азербайджан, Молдова), Организация по безопасности и сотрудничеству в Европе (ОБСЕ), Европейский союз (ЕС), Организация Североатлантического договора (НАТО), Соглашение об ассоциации между Украиной и Европейским Союзом (Соглашение), международные организации, международная правособъектность, международные отношения, демократическое государство, внешняя политика.

Pashkova A.S. / UKRAINE'S PARTICIPATION IN THE UN AND OTHER INTERNATIONAL ORGANIZATIONS AS A FORM OF INTERNATIONAL LEGAL UKRAINE / Mariupol State University, Ukraine

The article deals with the participation of Ukraine in the international arena, are analyzed of the scope its foreign policy and the European integration in details. Such active cooperation with other countries and international organizations shows that Ukraine is an important member of international life and transformed into a quality factor of European and global system of international relations. The legal base of this activity serves a huge number of international treaties and agreements on various aspects of international cooperation that Ukraine has signed and ratified. Investigated active participation of Ukraine in the United Nations as one of the states-founders, membership in the Council of Europe and other interregional organizations, the prospect of joining the European Union and NATO. Attention is drawn to the formation of Ukraine as an independent member of the international community after the declaration of independence. Particular attention is paid to the problems of joining the European Union and NATO. A way of solving the reduced problem.

Key words: United Nations (UN), Council of Europe (CoE), GUAM (Georgia, Ukraine, Azerbaijan and Moldova), Organization for Security and Cooperation in Europe (OSCE), the European Union (EU), North Atlantic Treaty Organization (NATO), Association Agreement between Ukraine and the European Union (Agreement), international organizations, international legal personality, international relations, democratic state, foreign policy.

На сучасному етапі міжнародні організації як форма міжнародного співробітництва та багатосторонньої дипломатії відіграють надзвичайно важливу роль. Для сучасних міжнародних організацій визначальною рисою є подальше розширення їх компетенції та ускладнення структури. Нині загальна кількість таких організацій наближається до 6 тисяч, з яких понад 500 – міжурядові. Тому можна із впевненістю говорити про світову систему міжнародних організацій, в центрі якої, безперечно, перебуває ООН.

Після проголошення своєї незалежності у 1991 році Україна стала повноправним членом світового співтовариства. Сфера її зовнішньополітичної діяльності стала ширше, наповнювалася новим змістом, що викликало цілу низку проблем у сфері міжнародних відносин. Це і вироблення власної позиції, стилю та навичок у відносинах із зовнішнім світом, це і новий, самостійний тип взаємин з державами колишнього СРСР, так званим «близким зарубіжжям», це, з рештою, включення України в інтеграційні процеси, які розгорнулися серед розвинутих країн Європи.

Прийняття Конституції України 1996 року суттєво вплинуло на формування зовнішньої політики держави, адже саме Основний закон був орієнтований на краші міжнародні традиції державного будівництва, імплементував численні стандарти Ради Європи. У ст. 18 Конституції України проголошується, що зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення її національних інтересів

і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва із членами міжнародного співтовариства за загальними принципами і нормами міжнародного права.

Разом з тим сьогодні залишається гостре питання щодо європейської інтеграції як головного зовнішньополітичного пріоритету нашої держави (або, принаймні, одного з ключових), що й досі визначається лише поточними законами. Насамперед, досі у ст. 9 Конституції України залишається остаточно невіршеним питання про місце норм міжнародного та європейського права в правовій системі України.

Також існує низка проблемних питань вступу до НАТО як важливої складової національної безпеки нашої держави. Вступ України до НАТО є проблемою не тільки теоретичною, а й проблемою практичних взаємовідносин у євроатлантичному регіоні. Ця проблема зумовлена тим, що до України Альянс не може ставитися так само, як до інших держав Східної Європи. Тому не випадково, що свої відносини з Україною Альянс визначає як особливе партнерство не тільки за формою, а й за змістом. З іншого боку, внутрішня ситуація в Україні якісно відрізняється від ситуації в інших країнах Східної Європи, які вже стали повноправними членами Альянсу.

Різноманітні аспекти співробітництва держав у формі участі в міжнародних організаціях знайшли своє закріплення у численних наукових працях, зокрема: Ю. О. Волошина,

М. О. Баймуратова, В. Б. Мелінішина, Т. М. Нешатаєвої, М. В. Буроменського, О. О. Мережко, Ю. Г. Казака, В. В. Ковалевського, І. В. Кравчук, М. Ю. Ільїна, Н. Є. Горбунової та ін.

Однак сьогодні існує об'єктивна потреба в розширенні та поглибленні досліджень міжнародного співробітництва України у сфері європейської інтеграції та зовнішньої безпеки нашої держави, що сприятиме як подальшому розвитку наук міжнародного та конституційного права України, так і розробці практичних рекомендацій щодо зовнішньої політики нашої держави.

З огляду на вищевказане, мета статті полягає у дослідженні участі України у діяльності ООН та інших не менш значних міжнародних організаціях, проблематики європейської інтеграції, а саме вступу до ЄС та співробітництва між нашою державою та НАТО.

Сьогодні Україна активно співпрацює з більш ніж 160 державами світу, з більш ніж 110 державами у неї встановлені дипломатичні відносини, в понад 70 з них відкриті дипломатичні і консульські представництва нашої держави. Україна приймає активну участь у діяльності більш ніж 60 міжнародних організацій. У більшості організацій наша держава набула статусу повноправного члена, у деяких – лише спостерігача. Нашу державу прийнято до складу престижних міжнародних організацій, зокрема до Міжнародного валютного фонду, Міжнародного банку реконструкції та розвитку. Українська держава стала повноправною учасницею Організації з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ), підписала угоду про асоціацію з Європейським Союзом (ЄС) України, зміст якої розроблено спеціально для нашої держави, співпрацює на особливому рівні з НАТО. Багато зусиль було докладено, щоб стати повноправним членом такої впливової міжнародної регіональної інституції як Рада Європи (РЄ). Особливе і визначне місце в зовнішній політиці України належить співробітництву з ООН [1, с. 301].

Також, слід звернути увагу на те, що приєднання до міжнародної організації надає не тільки привілеї міжнародній правосуб'єктності України, але і накладає на нашу державу певні обов'язки як політичного, так і фінансового характеру. Україна, будучи членом чи спостерігачем при міжнародній організації, повинна щорічно сплачувати членські внески. Здебільшого сплата фінансових зобов'язань відбувається у такій валюті, як долар, євро, швейцарський франк, англійський фунт стерлінгів. Кожна міжнародна організація, членом якої є Україна, має свої специфічні функції та завдання. Саме цим і зумовлені напрямки співробітництва: політичний, соціально-економічний, військово-технічний, культурно-освітній та науковий.

Зауважимо, що основу міжнародної правосуб'єктності України становить її суверенітет. Стаття 1 Конституції України 1996 року закріплює, що «Україна є суверенною і незалежною ... державою» [2]. Стаття 2 Конституції України більш детально тлумачить це положення, закріплюючи, що суверенітет України поширюється на всю її територію і що «територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою». Також зазначимо, що основні правові норми становлення України як суб'єкта міжнародних відносин закладені в Декларації про державний суверенітет України, де є спеціальний десятий розділ «Міжнародні відносини», в якому зазначено, що «вона як суб'єкт міжнародного права здійснює безпосередні відносини з іншими державами, укладає з ними договори, обмінюється дипломатичними, консульськими, торговельними представництвами, бере участь у діяльності міжнародних організацій в обсязі, необхідному для забезпечення національних інтересів у політичній, економічній, екологічній, інформаційній, технічній та спортивній сферах. Україна виступає рівноправним учасником міжнародного спілкування, активно сприяє зміцненню загальної миру і міжнародної безпеки, бере участь у загальноєвропейському процесі та в європейських структурах» [3, с. 6].

Ці правові положення мають дійсно революційне значення, оскільки вони не тільки будують суверенітет української держави, але й створюють передумови для побудови демократичної держави, відкритої для міжнародного співтовариства. Більш того, вони є величезним соціальним досягненням, яке має значення не тільки для самої України, але і для всього міжнародного співтовариства. Адже останнє зацікавлене в тому, щоб нова держава перетворилась на демократичну за своїм характером і змістом, стала б стабілізуючим фактором у європейських і світових інтеграційних процесах.

Особливе і визначне місце в зовнішній політиці України належить співробітництву з ООН. Важливим є той факт, що Україна була однією з держав-засновниць цієї глобальної міжнародної організації. Створення ООН сприяло «розширенню міжнародної правосуб'єктності України». Вона брала активну участь у діяльності ООН та її спеціалізованих установах протягом всієї історії її діяльності. І хоча в радянський період українські представники в ООН «тільки механічно дублювали голосування представників СРСР, але, в той же час, незважаючи на, до певної міри, формальне членство України в ООН, це дозволило їй придбати дипломатичний досвід» [4, с. 226].

Зауважимо, що багато українських вчених, дипломатів стверджують, що присутність нашої держави в ООН була в дуже обмеженому і спотвореному вигляді. Делегація України могла захищати власні інтереси під пильним наглядом «старшого брата». Делегація СРСР завжди розміщувалася відразу праворуч української. Про місце і роль України в ООН до проголошення незалежності колишній міністр закордонних справ заявив: «Про нас знають в ООН як про країну, яка протягом усієї історії ООН робила вагомий внесок у сприяння процесу роззброєння, розгляду широкого комплексу економічних, соціальних, гуманітарних проблем, питань боротьби з колоніалізмом, расизмом, апартеїдом, підтримувала боротьбу поневолених народів за своє визволення» [5, с. 172]. Проголошення незалежності України дало їй змогу в новій якості самостійно виступати на міжнародній арені, влитися у міжнародне співтовариство. Для України, яка прагне твердо закріпитися у світових міжнародних організаціях та проводити власний зовнішньополітичний курс, членство в ООН є однією з умов міжнародних гарантів її національної безпеки.

Перетворення України на самостійну демократичну державу відкрило для неї простір для доведення того, що вона є вагомим чинником міжнародного життя. Роки, що минули від дня здобуття незалежності, показали, що позицію України в ООН поважають, і її інтереси враховуються під час прийняття важливих рішень.

Переконливим підтвердженням цього є, приміром, одночасне обрання України до таких важливих органів ООН, як Надзвичайний фонд допомоги дітям при ООН, Комісія з прав людини. На користь української дипломатії промовляють такі факти, як членство України в Економічній та Соціальній Раді ООН, Комітеті ООН по внесках, Раді керівників ООН, Виконавчій Раді Дитячого фонду ООН, включення України до Програми розвитку ООН. Вагому позицію України в ООН можна визначити тим, що вона (третя за ядерним потенціалом держава) першою в історії людства добровільно відмовилася від ядерної зброї, приєдналася до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї (ДНЯЗ), ратифікувала угоду про скорочення стратегічних наступальних озброєнь (СНО-1). Це дало змогу Президентіві України Л. Кучмі, виступаючи на спеціальному урочистому засіданні Генеральної Асамблеї ООН з нагоди 50-ї річниці ООН 22 жовтня 1995 року, запропонувати встановлення особливого статусу з міжнародними гарантіями безпеки, консолідованою фінансовою і технічною допомогою, моральними стимулами для країн, які відмовилися від ядерної зброї через реалізацію нової програми ООН «Світ XXI сторіччя без ядерної зброї» [6, с. 152].

У 2008 році Україна підтримала заходи ООН з надання гуманітарної допомоги найбільш враженим продовольчою кризою країнам, а у 2009 році – увійшла до числа донорів Всесвітньої продовольчої програми – найбільшої із організацій, що забезпечують надання такої допомоги. Першою країною-реципієнтом української продовольчої допомоги в рамках ВПП була Ефіопія [7 с. 77].

За час свого членства в ООН Україна тричі обиралася непостійним членом Ради Безпеки (1948-1949, 1984-1985, 2000-2001 роки), шість разів – членом Економічної і Соціальної Ради (востаннє на період 2010-2012 років).

Кандидатуру України висунуто на обрання до складу непостійних членів Ради Безпеки ООН на період 2016-2017 років (за час членства в ООН Україна тричі була обраною непостійним членом РБ ООН: 1948-1949, 1984-1985, 2000-2001 роки), до складу Ради ООН з прав людини на період 2018-2020 років (Україна двічі була обрана членом РПЛ ООН 2006-2008, 2008-2011 роки), до складу Економічної і Соціальної Ради ООН на період 2019-2021 років (вшосте Україна входила до складу ЕКОСОП у 2010-2012 роках) [8, с. 1].

Україна є учасницею більшості універсальних міжнародних договорів, депозитарієм яких виступає Генеральний секретар ООН.

Отже, Україна неухильно підтримує принципи ООН, активно співпрацює з її структурами та бере активну участь у всіх напрямках діяльності ООН: підтримання міжнародного миру та безпеки; зміцнення верховенства права у міжнародних відносинах; розвиток співробітництва у вирішенні проблем соціально-економічного та гуманітарного характеру; забезпечення прав людини. Особливого значення наша держава приділяє саме проблемам безпеки та участі у миротворчих операціях. Найважливіше є те, що станом на 2009 рік понад 385 військовослужбовців та працівників органів внутрішніх справ представляли Україну в семи миротворчих операціях ООН [7, с. 78]. В рамках ООН Україна приєдналась до глобальної антитерористичної коаліції, активно діє у правозахисній сфері, виступає стороною всіх міжнародно-правових документів ООН з прав людини. Сьогодні Україна постійно приймає участь в межах ООН у вирішенні глобальних проблем людства, таких як: боротьба з бідністю, покращення екологічної ситуації та охорона навколишнього середовища, вдосконалення системи охорони здоров'я.

Україна надає великого значення співробітництву з різними регіональними угрупованнями. В числі таких структур слід особливо виділити Раду Європи, ОБСЄ, ГУАМ, Організацію Чорноморського економічного співробітництва, Центральноевропейську ініціативу. Кожна з цих організацій знаходиться у сфері інтересів України. Взаємодія в рамках ОЧЕС пов'язана із просуванням інтересів української сторони у сфері транспорту і комунікацій, фінансовому та науковому співробітництві, в енергетиці та охороні довкілля, туристичній сфері. ГУАМ становить інтерес у сфері транспорту та енергетики. Членство України в ГУАМ сприяє зміцненню міжнародного авторитету України та посиленню її ролі як регіонального лідера. Пріоритетними для України напрямками є участь у проєктній діяльності Ініціативи у сфері енергетики, промислового розвитку, науки і технологій, транспорту, транскордонного співробітництва. Членство України у Раді Європи є важливим чинником інтеграції країни у єдиний європейський правовий простір шляхом приведення національного законодавства у відповідність до норм цієї організації. Основні напрями співробітництва: забезпечення прав людини та соціальної єдності, реформування судової системи, боротьба із корупцією.

Так, згідно ч. 1 ст. 9 Конституції України, міжнародні договори, укладені Україною в рамках Ради Європи (конвенції, хартії та інші) після надання згоди на їх обов'язковість для України Верховною Радою України є

частиною національного законодавства України. Виходячи з цих положень, Україна у 1997 році ратифікувала Європейську хартію про місцеве самоврядування. Завершено процес ратифікації Європейської соціальної хартії. Ратифікація Україною у 1997 році Європейської конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 року призвела до появи в праві України, у тому числі і конституційному, нового джерела права – судового прецеденту. Згідно зі ст. 53 Конвенції учасники конвенції зобов'язуються виконувати рішення Європейського суду з прав людини з кожної справи, у якій вони є сторонами. Рішення ж останнього мають прецедентний характер [9, с. 11].

Отже, вступ України до Ради Європи означає розширення демократичного простору на схід.

Крім того, Україна, яка володіє величезним науково-технічним, інтелектуальним виробничим потенціалом, відкриває нові можливості для збагачення загальноєвропейської культури.

Членство у Раді Європи має принести відчутні економічні вигоди – від сприяння економічним реформам до захисту комп'ютерного зв'язку, до надання вагомих пільг у торгово-економічній сфері.

Участь у діяльності ОБСЄ забезпечує рівноправну участь нашої держави в обговоренні і вирішенні актуальних проблем міжнародної безпеки і співпраці в регіоні. Серед головних напрямків співпраці України з ОБСЄ – зміцнення превентивної ролі ОБСЄ та активізації її участі у врегулюванні «нерухомих» конфліктів. Українська сторона послідовно залучається до вирішення актуальних питань реформування та подальшої інституціональної розбудови ОБСЄ [10, с. 10].

Сьогодні стратегічною метою України є вступ до ЄС. Модель Європейського розвитку є для нас найближчою і зрозумілою. Залучення до Європейської спільноти відкрило для України великі можливості щодо прискорення економічного розвитку і підвищення добробуту населення нашої країни.

Відносини України з ЄС ґрунтуються на конкретних угодах та програмах партнерства. 10 листопада 1994 року була підписана Угода про партнерство та співробітництво між ЄС та Україною (набула чинності у 1998 році) [11, с. 1]. Ця угода передбачає надання взаємного режиму найбільшого сприяння торгівлі та інвестиціям, гармонійним економічним стосункам; зняття імпортних квот при укладенні окремих угод про торгівлю; підтримки України в її зусиллях зміцнювати демократію та завершених переходу до ринкової економіки.

У червні 1995 року Україна підписала з ЄС двосторонню тимчасову угоду про торгівлю та питання, що до неї відносяться. Цей документ став першою угодою такого типу, укладеною з новою незалежною державою. Сторони надали одна одній сприятливі умови для здійснення торгівлі. Угода відкриває можливість торгувати з усіма країнами ЄС без будь-яких обмежень, зокрема текстилем, сільськогосподарською продукцією, тощо.

В грудні 1995 року на саміті в Гельсінкі Європейська Рада зазначила, що стратегічне партнерство між ЄС та Україною, яке ґрунтується на спільних цінностях та інтересах, є фактором зміцнення миру, стабільності та процвітання в Європі. Тоді ж була прийнята «Спільна стратегія Європейського Союзу щодо України» [12, с. 276].

Але найважливішою подією у співробітництві між нашою державою та ЄС стало підписання Угоди про асоціацію між ЄС та Україною (Угода), яка має замінити Угоду про партнерство та співробітництво. Зауважимо, що підписання цієї Угоди відбувалось в два етапи. 21 березня 2014 року під час Позачергового Саміту «Україна – ЄС» було підписано політичну частину Угоди та Заключний акт Саміту, які від імені України підписав Прем'єр-міністр А. Яценюк [13]. 27 червня 2014 року в ході засідання Ради ЄС Президентом України П. Порошенком та керівництвом

ЄС і главами держав та урядів 28 держав-членів ЄС була підписана економічна частина Угоди [13], яка разом з рештою тексту Угоди становить єдиний документ.

16 вересня 2014 року Верховна Рада України та Європейський Парламент синхронно ратифікували Угоду про асоціацію між Україною та ЄС.

Українська Сторона передала до депозитарію ратифікаційні грамоти і завершила таким чином всі внутрішньодержавні процедури.

Насамперед, Угода про асоціацію між Україною та ЄС дає змогу перейти від партнерства і співробітництва до політичної асоціації та економічної інтеграції. Найголовнішими цілями Угоди є ключові реформи в сфері економічного відновлення та зростання нашої держави, розвитку енергетики, транспорту, промисловості, соціального захисту, рівності прав, захисту споживачів, освіти, молоді та культури.

Також Угода приділяє особливу увагу цінностям і принципам: демократії та верховенству права, повазі до прав та свобод людини, належному регулюванню ринкової економіки та збалансованому розвитку держави. Документ передбачає зміцнення співпраці у зовнішній політиці країни. Також містить у собі положення про зону вільної торгівлі, що передбачає як взаємне відкриття ринків, так і стимуляцію конкурентоздатності та інші кроки, потрібні для досягнення відповідності стандартам ЄС і торгівлі на ринках ЄС.

Отже, наше бажання стати членом ЄС має певні перспективи до реалізації. Керівництво ЄС неодноразово заявляє, що двері Європи для України не закриті, проте наша країна має пройти ще довгий шлях економічних перетворень.

Важливим вектором зовнішньої політики України є співробітництво України з Організацією Північноатлантичного договору, або, як її скорочено називають, НАТО. Початок її діяльності як противага радянському блоку був покладений підписанням 04 квітня 1949 року Вашингтонського договору США, Канадою та 10 західноєвропейськими країнами. У 1952 році до цього Альянсу приєднались Греція та Туреччина, в 1955 році – ФРН та в 1982 році – Іспанія. НАТО є міжурядовою організацією, основне завдання якої згідно з договором полягає в об'єднанні зусиль для здійснення колективної оборони та підтримання миру і безпеки. Якщо раніше, в перші роки існування НАТО, умови «холодної війни» вели до переважання в його діяльності питань військово-оборонного характеру, то з часом зростала вага військово-політичних та політичних аспектів функціонування цієї організації [1, с. 299].

Свідченням особливого ставлення НАТО до України стало підписання 10 червня 1996 року Індивідуальної про-

грами щодо її партнерства з НАТО. Успішний розвиток співробітництва дав змогу підняти його на більш високий рівень – 09 липня 1997 року в Мадриді Президентом України та лідерами 16 держав НАТО було укладено Хартію про особливе партнерство між Україною та Організацією Північноатлантичного договору [12, с. 228]. Слід звернути увагу на правову природу цього документу: він є так званним політичним договором, та не підлягає ратифікації з боку держав-членів НАТО та України. З цього виходить, що в силу положень ст. 9 Конституції України він не є частиною національного законодавства України. Згідно II розділу цього документу, Україна і НАТО будуть будувати свої відносини на загальній прихильності принципам і зобов'язанням, у відповідності до міжнародного права та міжнародних механізмів, включаючи Статут ООН, Гельсінський Заключний акт та наступні документи ОБСЄ.

Отже, доходимо висновку, що Україна бере активну участь у забезпеченні своєї міжнародної правосуб'єктності тим, що є членом багатьох впливових міжнародних організацій, в межах яких вона провадить активну роботу, яка, до того ж, віддзеркалює не лише загальні, а й національні інтереси нашої держави. Україна розширює свої міжнародні контакти, що позитивно впливає на імідж нашої держави. З моменту досягнення незалежності Україна отримала членство у впливових міжнародних організаціях однією з перших з числа колишніх республік СРСР, що говорить на користь нашої держави, є показником зростаючого авторитету України в світі. Все вищевикладене свідчить про зростання ролі України як «активного і впливового учасника глобальних і регіональних процесів сучасності», зміцнення її міжнародних позицій. Позиція України в ООН визначається і тим, що наша держава здатна «... як вагомий фактор регіональної стабільності та безпеки, виконувати роль одного з реальних гарантів політичної стабільності в Європі» [4, с. 232].

Але, не зважаючи на активну участь нашої держави у формуванні політичних умов на міжнародній арені, сьогодні Україна перш за все має вдосконалювати та покращувати свою роботу в організаціях, членом яких вона вже є, а потім вже розглядати можливості входження до інших міжнародних організацій. Насамперед це стосується ЄС та НАТО. Проте складна сучасна геополітична ситуація не залишає нашим політикам вибору, змушує їх якимось реагувати на ситуацію, розташування головних сил у світі. Тому не дивно, що в недалекому майбутньому кількість міжнародних організацій, членом яких є Україна, може збільшитися.

ЛІТЕРАТУРА

1. Баймуратов М. А. Курс конституционного права Украины. Том 1. Общая часть : Основы теории конституционного права [Учебник] / М. А. Баймуратов, А. В. Батанов та ін. – Х. : Одиссей, 2008. – 672 с.
2. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Декларация про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=55-12>.
4. Баймуратов М. А. Организация Объединенных Наций в условиях глобализации : вопросы модернизации и повышения эффективности деятельности : Монография / М. А. Баймуратов, В. Б. Мелинишин, Ю. А. Волошин ; Под ред. засл. деятеля науки и техники Украины, д. ю. н., проф. М. А. Баймуратова. – М. : Транслит, 2008 – 272 с.
5. Нешатаева Т. Н. Международные организации и право. Новые тенденции в международно-правовом регулировании / Т. Н. Нешатаева. – М. : Дело, 1999.
6. Буроменський М. В. Міжнародне право : Навч. посіб. / М. В. Буроменський та ін. – К. : Юрінком інтер, 2005. – 336 с.
7. Мережко О. О. Співвідношення міжнародного і національного права / О. О. Мережко // Юридичний журнал. – 2009. – № 2. – С. 76–79.
8. Участь України у міжнародних організаціях [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/international-organizations>.
9. Конвенція про захист прав людини і основних свобод 1950 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
10. Местников В. А. Проблемы статуса и деятельности Организации по безопасности и сотрудничеству в Европе (ОБСЕ) : автореф. дис. на соискание уч. степени канд. юрид. наук по спец. : 12.00.10 « международное право ; европейское право» / В. А. Местников. – М., 2005. – С. 10.
11. Угода про партнерство та співробітництво між Україною та Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами від 10 листопада 1994 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/998_012.
12. Козак Ю. Г. Міжнародні організації : Навчальний посібник / Ю. Г. Козак, В. В. Ковалевський та ін. – Київ : ЦУЛ, 2003. – 288 с.
13. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://kmu.gov.ua/kmu/control/uk/publish/article?art_id=246581344